

รถแท็กซี่ จอดหน้าบ้านหลังใหญ่เนื้อที่กว้างขวางซึ่งติดป้ายว่า บ้านสหรั้งสี่ ชายหนุ่มร่างสูง ผิวเข้ม สวมเสื้อกับกางเกงยีนสีน้ำเงินเข้ม และมีเป้สะพายหลัง ก้าวลงจากรถแล้วไขกุญแจรั้ว เดินเข้าไปข้างในด้วยท่าทาง คึกคัก คิ้วเข้มขมวดเข้าหากันยามเห็นรถยนต์ยุโรปคันหนึ่งจอดอยู่ เขมทินจำได้ว่าเป็นรถของสุนัย น้องชายของนางพรมนัส ผู้เป็นเจ้าของบ้านใหญ่หลังนี้และยังเป็น มารดาบุญธรรมของเขาด้วย

“ครั้งนี้เขาจะนำเรื่องร้ายอะไรมาให้แม่อีกนะ” เขมทินส่ายหน้า ก่อน จะก้าวเท้าเข้าไปในบ้าน

ชายหนุ่มเห็นพี่เลี้ยงสาวซึ่งจ้ำมาดูแลคนป่วยเดินหิ้วกระเป๋าจะออกจาก บ้านจึงถามว่า “เธอลาออกหรือแป้ง”

“คุณสุนัยไล่หนูออกแล้วค่ะ”

เขมทินนั่งงันพลางเอ่ยว่า “แป้ง เธอกลับไปรอที่ห้องพัก ฉันจะคุยกับ แม่และคุณนิตาก่อน”

“คุณนิตาไม่ได้ไล่หนู เธอร้องให้ตอนได้ยินคุณสุนัยไล่หนูออกด้วยค่ะ” แป้งมีน้ำตาคลอ เนื่องจากเธอทำงานดูแลนางพรมนัสที่ต้องนั่งเก้าอี้รถเข็น กับ นางนิตาซึ่งนอนป่วยอยู่บนเตียงมาหลายเดือนอย่างใกล้ชิด จึงค่อนข้างผูกพัน ทางใจกัน

“ฉันอยากให้เธอดูแลพวกเขาต่อไป รอฉันนะ!”

แป้งพยักหน้ารับคำแล้วเดินกลับห้องพัก ชายหนุ่มยืนครุ่นคิดว่าควรจะไป คุยกับใครก่อน พลันได้ยินเสียงร้องไห้ของเด็กชายดังจากชั้นบน จึงวิ่งขึ้นไปดู

เหตุการณ์อย่างร้อนใจ

ชายหนุ่มร่างสันหัดอุ้มเด็กชายธาริต สหัสรังสี ซึ่งมีอายุหกขวบและกำลังดิ้นรน อยู่ในอ้อมแขนเดินไปทางบันได แล้วชะงักท่าเมื่อเห็นเหมทินยืนดักรอเบื้องหน้า

“คุณสลัทจะพาฉันไปไหน”

สลัทซึ่งเป็นลูกชายสุ่นัยมองเอาเรื่อง พลันเสียงร้องอ้อนวอนดังมาจากห้องพักของนางนิตาว่า “อย่าเอาฉันไป...!”

“อาเหมช่วยด้วย! ผมไม่ไป! ไม่! ปล่อย!” เด็กชายร้องลั่น แหวตาดใจที่เห็นญาติสนิท

“แกอย่ายุ่งเรื่องของครอบครัว ไปให้พ้น!” สลัททวาดไล่ ทำท่าจะเดินผ่านไป

เหมทินกางแขนขวางไว้ สีหน้าเอาจริง “ถ้าคุณไม่ปล่อยฉัน ผมเรียกตำรวจจับแน่ แม่เด็กไม่ยินยอม คุณจะเอาลูกเธอไปไม่ได้”

“แม่ฉันนอนอยู่บนเตียงจะมีปัญหาเลี้ยงลูกกรี พ่อกับฉันจะเอาไปเลี้ยงที่บ้าน ผิดตรงไหน” สลัทย้อนถาม แหวตาท่าทวย “บ้านหลังนี้มีแต่คนพิการกับเด็ก เราจะย้ายพวกเขาไปอยู่ในความดูแลที่ดีกว่านี้ แกอย่ายุ่งดีกว่า”

“คุณไม่มีสิทธิ์!”

“ตอนนี้พ่อดูแลคนในบ้านนี้ ถ้าไม่ส่งเงินให้ พวกนั้นตายไปนานแล้ว นี่ยังจะเลี้ยงลูกของพี่บัลลพให้สบาย ไม่ต้องทุกข์กับแม่และย่า ถือว่ามีเมตตาแล้ว ไอ้คนนอกอย่างแกไปให้ห่างตากดีกว่า”

“ถ้าผมเป็นคนนอก คุณสุ่นัยกับคุณเป็นพวกชายแดนไปแล้ว อย่าลืมนึกว่าคุณสุ่นัยเป็นน้องติดท้องแม่เลี้ยง ซึ่งแม่พรหมনীให้ความนับถือเท่านั้น ส่วนพ่อจตหะเบี่ยรับผมเป็นลูกบุญธรรมอย่างถูกต้อง อย่าพูดพลาตอีกนะ” เขาบอกเห็นเสียง ดวงตามองเอาเรื่อง “ส่งฉันคืนมา!”

“แก...”

“ผมจะแจ้งตำรวจว่าพวกคุณบุกรุกบ้าน แล้วยังจะลักพาเด็กไปจากแม่อีก ปล่อยฉันเดี๋ยวนี้!” เขาตะคอกลูกชายสุ่นัย

ชลัทเห็นใบหน้าซึ่งขึงของอีกฝ่ายจึงจำใจปล่อยธำริตอย่างซุนใจ เด็กชายวิ่งกลับเข้าห้องไปหามารดาด้วยความตกใจ เหลือชายหนุ่มสองคนยืนเผชิญหน้ากัน

“ฉันจะให้พ่อเล่นงานแก คอยดู!” ชลัทกล่าวอาฆาต

เขมทินทำเสียงที่ในลำคอแล้วพูดท้าทายว่า “ทำไมไม่ทำเสียเองล่ะ ต้องให้พ่อช่วย ไม่มีเกียรติสักนิด”

“แก...”

เสียงชายสูงวัยดังชัดขึ้นว่า “แกกล้าพูดกับชลัทโดยไม่ให้เกียรติฉันเลยหรือเขม!”

“คุณสุนัย!” เขมทินหันขวับไปมองญาติซึ่งเดินออกจากห้องนอนของนางพรหมนัส

“เขมขวางไม่ให้เราพาจุนไปรับพ่อ” ชลัทฟ้อง

“แกกล้าทำแบบนี้รี” สุนัยถลึงตามองลูกบุญธรรมของพี่สาวอย่างเคืองใจ เขมทินจำใจนิ่ง เมื่อเห็นนางพรหมนัสเคลื่อนเก้าอี้รถเข็นออกมาจากห้องหล่อนเอ่ยเสียงขริมว่า “เธอยังไม่พาลูกกลับไปอีกหรือ สุนัย”

“พี่...” สุนัยจำใจชวนลูกชายเดินจากไป หลังจากมองสบนัยน์ตาพี่สาว หลังจากสองพ่อลูกเดินจากไป นางพรหมนัสก็มองลูกชายแล้วยิ้ม “กลับมาเยี่ยมแม่แล้วรี”

“พอเก็บลำไยขายหมด ผมก็มากกรุงเทพฯเลยครับ”

นางพรหมนัสถอนใจหนักหน่วง “สุนัยเพิ่งพูดกล่อมให้แม่จำนองบ้านหลังนี้เพื่อกู้เงินปรับปรุงห้าง แต่แม่ปฏิเสธ เขาเลยอารมณ์ไม่ดีนัก”

“ห้างแย่งลงมากหรือครับ”

“ใช่”

“มิน่าล่ะ ผมถึงยังไม่ได้เซ็ดค่าผลไม้ที่ส่งให้ห้าง ตอนนี่ต้องจ่ายเงินตัวเองให้ชาวสวนไปก่อน”

“แม่เร่งให้สุนัยจัดการแล้ว เขาคงเพิกเฉยสินะ” มารดาคาดเดา

เขมทินนิ่งเงียบ พลันนึกบางอย่างได้ “เมื่อกี้ชลัทจะพาจุนไปเลี้ยงที่บ้าน

ด้วย บางทีพวกเขาอาจใช้เด็กเป็นข้อต่อรองก็ได้ แล้วยังบอกจะย้ายแม่กับคุณนิตาไปอยู่ที่อื่นด้วย”

“เอากันขนาดนั้นเชียว” มารดามีสีหน้าเครียด

“พวกเขาเห็นว่าเราไม่มีที่บัลลพเป็นเสาหลัก จึงกล้าทำรุนแรงกับทุกคน”

“โชคดีที่เธอมาพบเสียก่อน ตอนนี่พวกเขาแสดงธาตุแท้ออกมาแล้ว สุนัขขู่ว่าจะไม่แบ่งเงินรายได้ให้พวกเราอีก ถ้าไม่ให้ความร่วมมือกับเขาในการปรับปรุงห้าง”

“แม่...”

นางพรหมนัสยิ้มเศร้า “แม่จะเอาเงินออมออกมาใช้ประทังชีวิตไปก่อน เราปล่อยให้ทุกคนเดือดร้อนไม่ได้ ขณะเดียวกันก็ไม่อยากจําเองบ้านหลังนี้ด้วย”

“มันไม่ใช่ทางแก้ปัญหาหะแม่”

“ลูกกลับมาดูแลห้างได้ไหม เขม” มารดามองคาดคั้น

เขมทिनถอนใจเฮือกใหญ่แล้วส่ายหน้า “ผมไม่ถนัดด้านการค้า ให้ปลุกต้นไม้ดอกไ้ม่ยังดีกว่าครับ”

“ตอนนี่แม่ไม่มีคนที่ไว้วางใจได้มาช่วยแก้ปัญหา อีกไม่นานพวกเขาจะทำลายธุรกิจเราทั้งหมด แม่เสียใจและกลัวว่ามันจะจบในมือของแม่”

เขมทिनสงสารมารดาจับใจ นางพรหมนัสก้มหน้าซ่อนน้ำตาไว้ หากมิใช่หลอดเลือดสมองตีบตันกะทันหันจนหกหล่นในห้องน้ำ หล่อนคงไม่ต้องนั่งเก้าอี้รถเข็นในขณะที่ต้องรับผิดชอบต่อกิจการต่อบัลลพ ลูกชายคนเดียวซึ่งประสบอุบัติเหตุรถตกหน้าผาตอนไปพักผ่อนที่ภาคเหนือเมื่อต้นปีนี้ และอำนาจการบริหารธุรกิจคงไม่ตกอยู่ในมือของสุนัขจนเกิดภัยมหันต์ในวันนี้

“เราไปดูนิตากับลูกในห้องพักกันเถอะ เขม” นางพรหมนัสชักชวน

ตอนค่ำหลังจากรับประทานอาหารเย็นแล้ว เขมทिनเดินเข้าไปในห้องพักผ่อนส่วนตัวของบัลลพ พี่ชายที่เขาให้ความเคารพนับถืออย่างมาก

แม้จะไม่ใช่น้องชายแท้ๆ แต่บัลลพก็รักเขมทินเยี่ยงน้องชายเสมอ ทั้งสองพูดคุยกันได้ทุกเรื่อง แม้แต่การปรับทุกข์เมื่อบัลลพถูกพ่อแม่ที่ต้องการเชื่อมสัมพันธ์ของสองตระกูลบังคับให้แต่งงานกับผู้หญิงที่ไม่ได้รัก จนเกิดแรงบีบคั้น

ให้จำต้องเลิกกับหญิงคนรัก แล้วทำตามคำสั่งนั้นด้วยความทุกข์ระทม ดังนั้น บัลลพจึงตกแต่งห้องเล็กนี้ให้เป็นโลกส่วนตัวที่เก็บความทุกข์ของตัวเองไว้

ด้วยคำขอร้องของบัลลพว่ามีให้ทุกคนใช้ห้องนี้ ทำให้บุพการีและนางนิตา ผู้เป็นภรรยาไม่อาจเข้าไปข้างในได้ ยกเว้นเขมทินที่จะเข้าไปคุย หรือบางครั้งยังช่วยทำความสะอาดห้องร่วมกับพี่ชาย จนสร้างความแปลกใจให้แก่ทุกคน

“พี่บัลลพ!” เขมทินมองภาพพี่ชายที่แขวนอยู่บนผนังห้องด้านหนึ่ง ขณะที่เสียงบรรเลงเปียโนจากแผ่นซีดีดังคลออยู่ “เมื่อไม่มีพี่ ทุกชีวิตในบ้านก็ระส่ำระสายอย่างหนัก ผมไม่มีความสามารถพอจะช่วยแก้ปัญหานี้ ตอนนั้นน้ำสუნัขกับลูกคิดยึดบ้านและกิจการของพี่แล้ว ผมอยากได้คำแนะนำบ้าง”

เขมทินกวาดตามองรอบห้องด้วยแววตาอาวรณ์ ภาพบัลลพยืน เดิน นั่ง และพูดคุยกับเขาผิดขึ้นมาในหัวงคิดอีกครั้ง ทำให้เขาน้ำตาคลอ พลันสายตาสะดุดมองอัลบั้มสี่ตาซึ่งยื่นออกมาจากชั้นหนังสือที่บัลลพเก็บสะสมและหยิบอ่านบ่อยครั้ง

“นี่มัน...”

ชายหนุ่มพลิกอัลบั้มภาพผู้หญิงคนหนึ่งในอิริยาบถต่างๆ ซึ่งตัดมาจากคอลัมน์หนังสือพิมพ์และนิตยสารต่างวันเวลากัน เมื่อถึงหน้าสุดท้ายจึงเป็นข่าวความสำเร็จในการฟื้นชีพกิจการที่เกือบล้มละลายให้กลับมาผงาดในวงการค้าเหล็กได้อีกครั้ง ด้วยฝีมือของนักบริหารสาวยุคใหม่ซึ่งมีนามว่า ภัตสริน ดุลยพร

“ชื่อของเธอ...” เขามวดคิ้วคิดทบทวน ดวงตาจ้องใบหน้าหญิงสาวเขม็ง หลังจากบัลลพแต่งงานกับนางนิตาตามคำสั่งของบิดามารดาแล้ว ก็ไม่เคยถึงชื่อสาวคนรักของเขาอีก นอกจากนั้นเขมทินยังไม่เคยเห็นใบหน้าของหล่อนเลย “พี่บัลลพยังติดตามข่าวของเธออยู่สินะ เขาไม่เคยลืมสาวคนนี่!”

เขมทินพลิกไปที่หน้าสุดท้ายของแฟ้ม ซึ่งมีผ้าแพรสีแดงเห็นไว้กับเศษกระดาษแผ่นเล็กเขียนข้อความว่า *ของที่ระลึกสำหรับเรา แพร่นี้เป็นของคุณ จาก สริน*

ชายหนุ่มดึงผ้าแพรสีแดงนุ่มมือออกจากอัลบั้มภาพส่วนตัวที่บัลลพเก็บซ่อนไว้ แล้วมานั่งที่เก้าอี้นอนสีครีม ดวงตามองผ้าแพรในมืออย่างใช้ความคิด

คำบอกเล่าของบัลลพที่พูดกับเขาในวันฉลองครบรอบแต่งงานสี่ปีกับนางนิตา ในห้องนี้ตั้งก้อนโสตประสาท

“เราให้สัญญากันว่า หากฝ่ายใดต้องการความช่วยเหลือ อีกคนจะช่วย เต็มที่หนึ่งครั้ง ตอนนั้นฉันคิดว่าเธอจะขอความช่วยเหลือจากฉันสักวันหนึ่ง และฉันต้องชดเชยความทุกข์ที่มอบให้เธอ แต่ฉันก็ไม่เคยได้รับคำขอนั้น บางทีอาจไม่ได้ยินตลอดไปได้ เพราะตอนนี้เธอยืนหยัดแข็งแกร่งกว่าฉันเสียอีก”

เขมทินจำได้ว่า ใบหน้าของบัลลพยามมองผ้าแพรสีแดงแลดูขมขื่นใจหนัก นั่นเป็นครั้งสุดท้ายที่เขาเห็นแพรผืนนี้ในมือพี่ชาย มันเป็นภาพและบทสนทนาที่เลื่อนรางไปจากความทรงจำของเขานานแล้ว เพราะเขาเห็นบัลลพแสดงความรักต่อลูกชาย จึงไม่คิดว่าพี่ชายยังติดตามข่าวของอดีตคนรักอย่างต่อเนื่อง

“คำสัญญาสิ” เขาพิมพ์พาลงพลิกอ่านข่าวของหญิงสาวที่เป็นอดีตคนรักของพี่ชายอย่างสนใจ โดยเฉพาะอาชีพของภัสสริน “นักบริหารฟื้นฟูกิจการ!”

เขมทินมองข่าวและภาพภัสสรินสลับกับผ้าแพรสีแดงที่บัลลพเก็บไว้ พลันความคิดบางอย่างผุดขึ้นมาในสมอง ริมฝีปากแยมออกเล็กน้อย

“ผมหวังว่านี่จะเป็นทางรอดที่พี่บัลลพทิ้งไว้ละ”

เขมทินตัดสินใจนำแผนการของเขาไปปรึกษากับนางพรหมนัส เจ้าของบ้าน สหสรังสี เพื่อขอความเห็นชอบก่อน เขาเชื่อว่าด้วยความสามารถของผู้หญิงคนนี้จะพลิกสถานการณ์ที่ย่ำแย่ของพวกสหสรังสีได้ แม้จะกังขาว่าภัสสรินยังเคียดแค้นที่ถูกพรากชายคนรักไปหรือไม่

ณ ห้องจัดงานในโรงแรมหรูกลางกรุงเทพฯ เมื่อเสร็จสิ้นการแถลงผลประกอบการบริษัทซึ่งภัสสริน ดุลยพร กับทีมงานเข้าไปช่วยปรับปรุงโครงสร้างหนี้สินและระบบการทำงานใหม่ ทำให้บริษัทที่ใกล้ล้มละลายเริ่มมีตัวเลขกำไรเป็นปีที่สองแล้ว สร้างความชื่นชมให้แก่ผู้ถือหุ้นและนักข่าวเศรษฐกิจอย่างมาก นักบริหารสาวก็เดินกลับไปห้องพักในโรงแรมหรูแห่งนั้นเพื่อพักผ่อน ปล่อยให้ทีมงานดูแลแขกในงาน จากนั้นเลขานุการสาวก็บอกให้ทราบเรื่องแขกที่นั่งรอในห้องก่อนเดินแยกไป

“สวัสดิ์เพ็ญ” ภัสสรินยิ้มทักทาย

แขกสาวในห้องซึ่งกำลังอ่านหนังสือเงยหน้าขึ้นมองสบตากัน ริมฝีปาก
แย้มยิ้ม “ตอนเดินผ่านห้องจัดงาน ฉันเห็นแขกมาล้นห้อง ดีใจกับงานของเธอ
ด้วยนะ สริน”

“มันเป็นหน้าที่ที่ต้องแจ้งให้ผู้ถือหุ้นกับนักข่าวทราบนะ สิ่งที่ต้องการจริง ๆ
คือผลงานบริษัทเราต่างหาก”

“นักธุรกิจทำทุกอย่างต้องมีจุดประสงค์แฝงไว้เสมอสินะ” เพ็ญเอ่ยเย้า
ในที

“แน่นอน ทุกนาที่มีค่ากับเรานี้นา”

“เธอให้เลขาฯไปรับฉันมาจากบ้านเสริมชีวิต มีอะไรหรือ” เพ็ญถามเข้าเรื่อง
ภัสสรินยื่นซองสีชมพูให้อีกฝ่ายพลางบอกว่า “ฉันอยากบริจาคให้บ้าน
เสริมชีวิตที่เธอดูแลนะ”

“เช็คสองหมื่นบาท!” เพ็ญมองตัวเลขสลัดกับใบหน้าเจ้าของเช็ค

“โบนัสส่วนหนึ่งที่ฉันแบ่งให้บ้านเสริมชีวิตสินะ อย่าคิดมากเลย”

“แต่มัน...เอ่อ...”

“บ้านเสริมชีวิตเคยเป็นที่พักพิงของเด็กกำพร้าอย่างฉัน ถ้าไม่มีบ้านหลังนั้น
จะไม่มีฉันวันนี้ นี่เป็นสิ่งที่ฉันควรตอบแทน และถือว่าช่วยเหลือรุ่นน้องในบ้าน
ด้วย”

เพ็ญพยักหน้าเข้าใจ เพราะสองสาวต่างเป็นเด็กกำพร้าที่อาศัยและรับทุน
เรียนจากบ้านหลังนั้น แม้จะมีเงินอุดหนุนจากหน่วยงานรัฐ แต่ก็ไม่เพียงพอที่จะ
เลี้ยงดูเด็กกำพร้าซึ่งเพิ่มขึ้นทุกวัน การรับบริจาคท่ามกลางเศรษฐกิจคลอนแคลน
ยิ่งลำบากขึ้น โชคดีที่สองปีมานี้ภัสสรินบริจาคเงินอย่างต่อเนื่องให้บ้านเสริมชีวิต
ซึ่งเพ็ญรับตำแหน่งผู้อำนวยการ ทำให้ปัญหาค่าใช้จ่ายบรรเทาลงมาก

“ถ้ามีปัญหอะไรก็บอกฉันได้เสมอสินะ” ภัสสรินพูดเปิดทาง

“ฉันต้องขอขอบคุณเด็กกำพร้าทุกคนด้วย แล้วจะส่งใบเสร็จให้ทีหลัง”

“ฉันอยากได้ไปลดค่าใช้จ่ายอยู่แล้ว” ภัสสรินหัวเราะ สีหน้าผ่อนคลาย
“เวลาต้องบริจาคเพื่อลดภาษีของบริษัท ฉันเลือกให้บ้านเก่าและเพื่อนอย่างเธอ

ดีกว่า”

“เธอช่วยจ่ายคืนหนี้ค้ำเดิม ทำให้ธนาคารไม่ยึดบ้านเราไป ฉันไม่รู้จะพูด
ยังไงดี”

ภัสสรินยิ้ม “ฉันอยากให้เธอดูแลเด็กในบ้านให้เป็นคนดี เหมือนที่แม่
อุดมเคยทำให้พวกเรา มันเป็นความปรารถนาของฉันอยู่แล้ว เพ็ญ”

“ฉันทำได้แน่ ฉันรักเด็ก ๆ อยู่แล้ว” ดวงตาของเพ็ญฉายแววมั่นใจ

“มีเรื่องหนึ่งที่ฉันอยากขอความช่วยเหลือจากเธอ”

“อะไรหรือ”

“ฉันอยากสร้างบ้านชั้นเดียวในรั้วบ้านเสริมชีวิตให้คนคนหนึ่งพัก และ
อยากขอให้เธอช่วยดูแลเขาด้วย”

“เขารึ”

ภัสสรินพยักหน้ายืนยัน “เขาเป็นเจ้านายฉัน และเธอต้องเก็บความลับ
บางอย่างไว้ ห้ามบอกใครด้วย”

“ความลับอะไร”

“ถ้าเธอพบเขา จะรู้ว่าความลับนั้นคืออะไรเอง”

เพ็ญมีสีหน้ากังวล ส่วนภัสสรินยิ้มขำ “เธอไม่ต้องกังวลว่าเราจะสร้างความ
เดือดร้อนให้เธอหรือเด็กในบ้านหรอก เพราะเขาแค่ต้องการพักรักษาตัวในถิ่นเดิม
เท่านั้น”

“ถิ่นเดิม? ฉันฟังคล้ายว่าเขาเคยอยู่ที่บ้านเสริมชีวิตมาก่อน”

“เขาจะมาพักในบ้านเล็กที่จะสร้างใหม่เดือนหน้า มีปัญหาไหม”

เพ็ญส่ายหน้า “เรามีที่ว่างด้านหลัง ถ้าเธอต้องการใช้ก็เอาไปเลย”

“ขอบใจนะเพื่อน” ภัสสรินมองเพื่อนด้วยความชื่นใจ แล้วชักถามความ
เป็นอยู่ของเด็กกำพร้าในบ้านอย่างสนใจ

เช้าวันหนึ่งภัสสรินเข้าไปในบริษัทอินเตอร์บริหารซึ่งตั้งอยู่ในอาคารใหญ่หรู
ย่านสุขุมวิท เพื่อรับฟังรายงานจากทีมทำงานอื่น ๆ ซึ่งส่งไปดูแลบริษัทลูกค้า
ทั่วประเทศ เมื่อการประชุมเสร็จสิ้น นักบริหารสาวก็กลับไปยังห้องทำงานด้วย

ความประหลาดใจ เนื่องจากเลขาฯสาวบอกว่ามีคนส่งกล่องให้หล่อนโดยไม่แจ้งชื่อ

“ใครส่งกล่องให้ละเนี่ย” ภัตสรินมองกล่องใหญ่ที่ห่อกระดาษสีน้ำตาลบนโต๊ะอย่างสงสัย

พลันเสียงโทรศัพท์ดังชัดจingleหวนหวนคิด หญิงสาวฟังคำพูดสักครู่จึงตอบว่า

“ฉันเริ่มต้นสร้างบ้านเล็กให้คุณแล้วละ เพ็ญรับปากว่าจะช่วยดูแลและรักษาความลับให้ด้วย ถึงเธอจะอยากรู้มากเหมือนกัน

“วันที่เธอพบคุณ ต้องจำได้แน่ เพ็ญเป็นคนเชื่อใจได้ละ” หล่อนกล่าวยืนยัน ก่อนวางสายไป

ดวงตาฉายแววสนใจมองไปที่กล่องบนโต๊ะอีกครั้ง แล้วภัตสรินก็เริ่มแกะกระดาษห่ออย่างช้าๆ เมื่อเปิดมันออก ก็วักขมวดเข้าหากัน ก่อนที่หล่อนจะใช้มือหยิบผ้าแพรสีแดงขึ้นมาจ้องเขม็ง หัวใจสั่นไหว

“นี่มัน...”

ภัตสรินเห็นอัลบั้มภาพที่วางอยู่กันกล่องจึงหยิบมาเปิดดู และพบภาพข่าวการทำงานของหล่อนจากหนังสือพิมพ์ทั้งในและนอกประเทศ

“บัลลพ!” หล่อนคราง หัวใจหนักอึ้ง

นักบริหารสาวเปิดลิ้นชักกล่องสุดท้ายของโต๊ะทำงาน แล้วหยิบกล่องไหมสีแดงออกมาเปิดกว้าง มันมีผ้าแพรสีแดงชนิดเดียวกันวางอยู่ หล่อนมองด้วยดวงตาร้อนผ่าวยามนึกถึงความหลังที่มีกับผ้าสองผืนนี้

“ตอนนั้นมันกลับมาผูกพันกันอีกครั้งหนึ่ง...” หล่อนผูกผ้าสองผืนเข้าด้วยกัน น้ำตาคลอ “...คุณจะหวงคำสัญญาของเราทั้งนี้ บัลลพ”

ภัตสรินเหลือบไปเห็นนามบัตรใบหนึ่งที่กันกล่อง จึงหยิบมาอ่านข้อความด้านหลัง “หากยังจำคำสัญญานี้ได้ ตอนทำโมเมนต์ขอพบที่จุดซึ่งพวกคุณจากกัน เขมทิน”

หญิงสาวอ่านทบทวนข้อความไปมาด้วยหัวใจเจ็บร้าว โดยเฉพาะเจ้าของนามบัตรซึ่งหล่อนไม่เคยพบมาก่อน “เขมทิน สหัสรังสี เจ้าของสวนที่เซียงราย”

นามสกุลของเขาสะกิดหัวใจหล่อนอย่างแรง มันเหมือนนามสกุลของ บัลลพ อดีตชายคนรักที่ยังประทับใจหล่อนไม่ลืมเลือน แม้เขาจะตายจากไปด้วย อุบัติเหตุนานพอควรแล้ว

เสียงเคาะประตูห้องดังขึ้น เลขาฯสาวเดินถือแฟ้มเข้ามาบอกว่า “ผู้บริหาร บริษัทเทอส์จีรอปที่ห้องประชุมเล็กเพื่อคุยรายละเอียดก่อนเซ็นสัญญากับเราค่ะ”

“แฟ้มข้อมูลของเธอค่ะ”

เลขาฯสาวส่งแฟ้มให้เจ้านายอย่างรู้ใจ “ดิฉันเตรียมให้แล้ว คุณบุญญา จะเข้ามาสรุปเรื่องของคุณค่าก่อนค่ะ”

“ให้บุญญาบอกตอนเดินไปด้วยกันก็ได้ ลูกค่าไม่ควรรอนานนัก” ภัตสรินบอกพลางเก็บผ้าแพรสองผืนไว้ในกล่องผ้าไหม แล้วสูดหายใจเข้าเต็มปอด “ตอนห้าโมงเย็นฉันมีนัดหรือเปล่า”

เลขาฯสาวเปิดสมุดส่วนตัวครู่หนึ่งแล้วส่ายหน้า “ไม่มีค่ะ จะให้เพิ่มนัด ของใครหรือคะ”

“ไม่ต้อง!”

ภัตสรินเดินเปิดแฟ้มออกไปจากห้องทำงาน โดยมีบุญญา ที่มงานอีกคนหนึ่งคอยบอกเล่าเรื่องของลูกค่าให้ฟัง พร้อมกับมีเลขาฯสาวติดตามอย่างใกล้ชิด

นาฬิกาข้อมือบอกเวลาเกือบห้าโมงเย็น ขณะที่ภัตสรินเดินไปตามสะพานสุขดา ในย่านบางปู ซึ่งมีหลายคนยืนมองพระอาทิตย์ใกล้ตกดิน นกนางนวลโฉบบินหาอาหารไปมาก่อนกลับรัง และลมพัดแรงเป็นช่วงๆ

หล่อนกวาดตามองรอบกายแล้วถอนใจเฮือกใหญ่ เนื่องจากมีได้มาเยือนสถานที่แห่งนี้มานานมาก หลังจากบัลลพบอกเลิกด้วยเหตุที่ต้องแต่งงานตามคำสั่งของบิดามารดา แม้เขากับหล่อนจะรักกันมากเพียงใด แต่เขาก็เลือกแสดงความกตัญญูต่อบุพการีโดยใช้ความรักของทั้งสองเป็นเครื่องสังเวศ ทำให้หล่อนเสียใจสุดขีด ทว่าไม่โกรธแค้นที่เขาเลือกครอบครัวมิใช่ตัวหล่อน หญิงสาวคิดปลอบใจว่าอย่างน้อยเขาก็ไม่ยอมเป็นคนอกตัญญู

เรื่องนี้ทำให้ภัตสรินเศร้าที่สุดในชีวิตเป็นครั้งที่สอง นับจากวันที่ครอบครัว

อุปถัมภ์เลือกพี่ชายซึ่งอยู่ร่วมบ้านเสริมชีวิตไปอยู่ด้วยกันที่ต่างแดน โดยไม่เลือกน้องสาวอย่างหล่อนที่ตอนนั้นมีอายุสิบเอ็ดขวบไปด้วย

“ความเจ็บปวดในวันนั้นยังอยู่ในหัวใจยาวนานเพียงนี้ ทั้งที่บัลลพหายไปแล้ว” หล่อนพึมพำ สีหน้าหมองสลด

“คุณภัสสริน!”

เสียงเรียกของชายคนหนึ่งดังขึ้น ทำให้ภาพและความรู้สึกบอบช้ำในอดีตของหล่อนสะดุด หญิงสาวเหลียวมองเจ้าของเสียงเรียกด้วยแวตาสงสัย

“คุณเป็นเจ้าของนามบัตรใบนั้น เขมทิน สหัสรังสี!”

เขมทินก้มศีรษะรับแล้วก้าวเท้าเข้าไปยื่นเผชิญหน้ากัน “ผมดีใจที่เห็นคุณที่สะพานสุขตา”

“คุณรู้เรื่องบัลลพกับฉันได้อย่างไร” หล่อนถามจริงจัง

“ผมเป็นน้องบุญธรรมของพี่บัลลพ และรู้จักคุณจากพี่ที่ไม่เคยลืมคุณเลย”

ภัสสรินทำเสียงทึบในลำคอ ก่อนเบือนหน้ามองท้องฟ้าที่แสงอาทิตย์เริ่มลดลง

“เขาพูดถึงน้องชายน้อยครั้ง ฉันเลยลืมคุณไปแล้ว”

ชายหนุ่มส่ายหน้าด้วยรอยยิ้ม “ไม่แปลกหรอก”

ภัสสรินมองสำรวจชายหนุ่มก่อนจะเหยียดยิ้มชนิดหนึ่ง “คุณรู้จักคำสัญญาระหว่างฉันกับเขา แสดงว่าเขาไว้วางใจคุณมากสินะ”

“อาจเป็นเพราะพี่ไม่มีใครก็ได้”

“คุณรู้ไหมว่าผ้าแพรสองผืนมาจากไหน” หล่อนถาม ดวงตามองไปยังท้องฟ้าอีกครั้ง

“พี่บัลลพบอกแค่คำสัญญา คุณน่าจะรู้จักพี่ผมดีกว่าไม่ใช่คนพูดมาก”

ภัสสรินถอนใจ “คุณจะใช้คำขอแทนบัลลพงั้นสิ”

“ใช่”

ภัสสรินหันมาเผชิญหน้ากับชายหนุ่ม ก่อนเอ่ยเน้นเสียงว่า “เขาคงบอกด้วยว่าจะใช้ได้เพียงครั้งเดียวเท่านั้น”

“โดยไม่มีคำปฏิเสธด้วย” เขากล่าวเสริมแล้วยิ้มเย้น “เขาหรือคุณจะปฏิเสธ

คำขอไม่ได้...มันเป็นเงื่อนงำที่โหดทีเดียวนะ”

“ตราบใดที่ไม่ขอสิ่งทีละเม็ดต่อกฎหมายหรือศีลธรรม ก็ไม่ยากสำหรับเรา
หรือก”

“พวกคุณมั่นใจกันและกันมากขนาดนั้น?”

ภัสสรินพยักหน้ายืนยัน “เราเชื่อใจกัน คำขอต้องไม่ทำลายกัน!”

“ผมนับถือความเชื่อใจของพวกคุณจริงๆ”

“ถ้าคุณจะใช้สิทธิ์แทนเขาก็รีบพูดมา หากผิดเงื่อนงำฉันสามารถปฏิเสธได้”
หล่อนพูดเสียงเข้ม สีหน้าจริงจัง ขณะรอฟังคำขอจากเขมทิน

พนักงานหนุ่มสาว สองคนยืนชะเง้อมองหาคนที่หน้าร้านอาหารแห่งหนึ่งในสนามบินสุวรรณภูมิ หลังจากทราบข่าวเครื่องบินที่พลิน ปิยนันท์ โดยสารมาช้ากว่ากำหนดเวลามาก ไม่นานนักชายหนุ่มในชุดสูทก็เดินลากกระเป๋าตรงมาหาทั้งสองซึ่งถือป้ายชื่อตนไว้

“สวัสดีครับคุณพลิน!” พนักงานหนุ่มยิ้มทักทาย หลังจากเทียบใบหน้าของชายคนนั้นกับภาพในมือ

พลินยิ้มเล็กน้อย “บริษัทให้คุณมารับผมใช่ไหม?”

“ใช่ครับ”

พนักงานสาวกล่าวเสียงใส่ว่า “บริษัทบริหารเงินทุนเอ็มกั๊ตยีนดีต้อนรับค่ะ” “ผมคาดไม่ถึงว่าผู้จัดการคนใหม่จากสิงคโปร์จะหนุ่มขนาดนี้”

พลินเดินตามคนทั้งสองไปเรื่อยๆ กลางเอย่ว่า “ปกติการส่งผู้บริหารข้ามประเทศมักส่งคนสูงวัยหน่อย แต่ผมเติบโตและเรียนที่เมืองไทยมานานเลยไม่ต้องใช้หลักการนั้น”

“คุณพลินต้องอยู่นานที่สุดแน่ค่ะ ไม่เหมือนคนก่อนที่อยู่แค่สองปีก็เปลี่ยนแล้ว” พนักงานสาวบอกด้วยสีหน้ายินดี

“ทุกอย่างขึ้นอยู่กับผลงาน...” พลินตอบพลางมองพนักงานทั้งสอง “พวกคุณอยู่ฝ่ายไหนหรือ?”

“เราฝึกงานอยู่ฝ่ายการตลาดครับ”

พลินรับรู้ “บริษัทจัดที่พักให้ผมที่ไหน?”

พนักงานสาวส่งแฟ้มที่พักให้ผู้จัดการคนใหม่ “นี่เป็นภาพคอนโดหรู

ของคุณที่สาทรค่ะ”

พลินพลิกดูภาพอย่างรวดเร็วแล้วปิดแฟ้ม “ใช้ได้”

“เราจะส่งคุณที่คอนโดก่อน วันนี้จะไปที่บริษัทไหมครับ” พนักงานชาย
ย้อนถามตอหน้า

พลินหนึ่งใช้ความคิดก่อนจะถามกลับว่า “คุณได้จัดรถไว้ให้ผมไหม”

พนักงานสาวส่งกุญแจรถให้พลางบอกว่า “เรียบบร้อยค่ะ บ้ายเลขบอก
ช่องจอดรถประจำที่อาคารบริษัทและคอนโดของคุณที่เราจองไว้เป็นพิเศษเพื่อ
ความสะดวกค่ะ”

“จัดเตรียมได้ดี น่าพอใจทีเดียว...เอ่อ...วันนี้ผมจะพักผ่อน ไม่เข้าบริษัท
แต่ฝากบอกคุณประธานให้เตรียมรายงานและบัญชีลูกค้าทั้งแบบเอกสารและการ
บรรยายสำหรับวันพรุ่งนี้ด้วย”

“ได้ครับ”

ทั้งสามเดินไปขึ้นรถตู้ที่จอดรถอยู่ แล้วแล่นตรงไปยังคอนโดมิเนียมย่าน
สาทร เพื่อส่งผู้จัดการคนใหม่ของบริษัทบริหารเงินทุนเอ็มกิวด์ซึ่งเดินทางมาจาก
สิงคโปร์

หลายชั่วโมงต่อมา พลินขับรถยุโรปมาจอดที่หน้าบ้านสหสร้างสี พลางมองตึกใหญ่
ด้วยแววตาเจ็บปวด ยามนี้ถึงความรักในอดีตกับสาวคนรักที่ต้องลาจากกัน
เพราะหล่อ่นถูกบิดามารดาขอร้องให้แต่งงานกับหนุ่มอีกคนจากตระกูลมั่งคั่ง จน
ในที่สุดก็เลิกทิ้งเขาด้วยเหตุฐานะยากจนและเป็นเด็กกำพร้า อันเป็นปมในใจที่
สร้างแรงผลักดันให้เขาสอบชิงทุนไปเรียนด้านการเงินการลงทุนที่สิงคโปร์ แล้ว
ตั้งใจสร้างผลงานด้วยฝีมือและความรู้ที่นั่นโดยไม่ยอมกลับเมืองไทยอีก

จนกระทั่งบริษัทมีคำสั่งให้พลินดูแลสาขาในเมืองไทย กอปรกับได้ข่าว
ว่านายบัลลพ สหสร้างสี ประสบอุบัติเหตุเสียชีวิต และนางนิดาพิการจากอุบัติเหตุ
เดียวกัน ชายหนุ่มจึงตัดสินใจรับปากกลับมาทำงานในดินแดนที่เคยสร้างความ
เจ็บปวดให้แก่เขา ครั้งนี้เขามียาหมายเพิ่มเติม นั่นคือแก้แค้นอดีตคนรักและ
ทำลายคนที่แย่งคนรักไป เพื่อคลี่คลายความเจ็บปวดที่ฝังลึกมานาน ก่อนจะ

เริ่มต้นชีวิตใหม่ที่เขาวางแผนไว้

“ผมจะได้เห็นใบหน้าและแววตาที่เจ็บปวดของคุณแน่ นิดา” พลิกกล่าวมาดหมาย ก่อนจะเคลื่อนรถออกจากที่นั่น

เวลาเดียวกัน ในขณะที่ภัสสรินนั่งคิดทบทวนบทสนทนาระหว่างเขมทินกับหล่อนที่สะพานสุขตาในย่านบางปู ดวงตามองฟ้าแปรสองผืนที่ผูกติดกัน เสียงโทรศัพท์บนโต๊ะก็ดังชัดเจน หล่อนเอื้อมไปรับสายทันใด

“สรินคะ”

“ผมเพิ่งเห็นแฟกซ์ มีคำอธิบายไหม” เสียงของชายหนุ่มดังขึ้น

ภัสสรินม้มปากนิดหนึ่ง ยามทราบข่าวที่วิวัตต์ เจ้านายจากสิงคโปร์ต้องการฟังคำชี้แจงของหล่อน

“มันเป็นคำสัญญาในอดีตที่ฉันให้เพื่อนคนหนึ่งไว้ค่ะ ตอนนั้นญาติของเขาแจ้งว่าธุรกิจมีปัญหามากจนใกล้เจ๊ง เลยขอให้ไปช่วยปรับปรุง เพราะเขาไม่อยากให้มันสูญสลายโดยไม่แก้ไขเลย”

“มันไม่น่าจะมีเหตุผลแค่นั้น ในเมื่อคุณปฏิเสธการทำงานให้บริษัทค่าเหล็กของอินเดีย ซึ่งมีทุนสูงกว่าบริษัทรังสีโฮลดิ้ง”

ภัสสรินนิ่งชั่วคราวก่อนจะถอนใจหนักหน่วง “เจ้าของคำสัญญานี้คือฉันกับบัลลพค่ะ”

“บัลลพรี” วิวัตต์ทวนคำแล้วเงิบไป

“ฉันต้องรักษาสัญญาที่ให้เอาไว้ค่ะ เจ้านาย”

“ทั้งที่เขาตายแล้ววันนี้” วิวัตต์ย้อนถาม

ภัสสรินมองฟ้าแปรสีแดงในมืออย่างสะท้อนใจ “เขาร้องขอมามากแดนวิญญาณค่ะ”

“เมื่อต้องการสะสางหนี้ส่วนตัวและทำแล้วสบายใจก็ทำไป แต่ผมให้เวลาไม่เกินหกเดือนต้องกลับมาพร้อมทีม เราทำงานเพื่ออะไร ไม่ใช่ทำตัวเป็นมูลนิธินะ”

“ฉันไม่เคยลืมน้ำคำสอนของคุณที่ว่า เราจะช่วยใครไม่ได้ หากอ่อนแอและขาดความพร้อมอย่างแท้จริง”

“จำได้ก็ดี ผมให้ทีมงานของจีนำไปทำงานแทนแล้ว ถ้าต้องการให้ช่วยอะไร ก็บอกผมได้”

“ขอบคุณค่ะ”

“อีกสองสัปดาห์ผมจะเดินทางไปเมืองไทย จัดสถานที่ให้พร้อมด้วย”
เขาบอกแล้ววางสาย

ภัสสรินมีสีหน้าหนักใจกับภารกิจที่เพิ่งรับปากเขมทิน สหสร้างสี เมื่อวานนี้ และตระหนักดีว่าเจ้านายไม่พอใจกับงานชิ้นนี้ แต่รู้ณิลัยคือร้านของหล่อนดี ทั้งสอง จึงเลือกจะหลีกเลี่ยงความขัดแย้งกันไปก่อน

ช่วงเย็นเด็กสาวในชุดนักศึกษาเดินเข้าไปในบ้านสหสร้างสีพร้อมกับผิวปากเป็น เพลงอย่างอารมณ์ดี หล่อนเดินตรงไปยังถาดจดหมายซึ่งคนรับใช้นำไปวางให้ เจ้านายคัดแยกเองทุกวัน แล้วเลือกจดหมายที่จำหน่ายถึงตัวหล่อนหรือนางนิดา เก็บไว้อย่างรวดเร็ว

“ทำอะไรนะจริม” เสียงชายหนุ่มดังมาจากด้านหลัง

เด็กสาวสะดุ้งสุดตัว แล้วยิ้มเจื่อนยามเห็นเขมทินยืนมองอยู่ “คุณเขม! ตกใจหมดเลย”

“ถ้าไม่ได้ทำลับๆ ล่อๆ จะตกใจหรือ” เขายืนกอดอกมองเด็กสาวซึ่งเป็น น้องต่างมารดาของนางนิดา พี่สะใภ้ของเขา ที่นางนิदानำมาเลี้ยงดูและส่งเรียน หนังสือในกรุงเทพฯด้วยความรักและสงสารที่ต้องกำพร้ากะทันหัน

“ฉันจะเอาจดหมายไปแจกต่างหาก”

เขมทินแบมือ “ผมเอาไปเอง”

“ได้เลย” จริมส่งจดหมายให้แล้วมองสำรวจญาติหนุ่ม “ครั้งนี้คุณจะทำ
ค่างานใหม่”

“ยังไม่มีกำหนด แล้วที่คุณนิดาบอกว่าเธอเข้าแคมป์คณะนะ จริงรี”

“จริงสิ รุ่นพี่พาไปสร้างโรงเรียนที่ภาคใต้ เล่นกับเด็กน่าเบื่อมากเลย” จริม
บ่น ท่าที่ไม่สนุก แล้วหรีตามองเขมทิน “ถ้ารู้ว่าคุณเขมจะมาบ้าน ฉันไม่ไปแน่”

ชายหนุ่มมองสบนัยน์ตาพราวของจริมพลางเอ่ยเสียงขมิ้มว่า “เธอควรไป

อาบนํ้าแล้วค่อยคุยกันที่ห้องของคุณนิดา ผมมีเรื่องต้องบอกทุกคนให้รู้ไว้”

“เรื่องอะไร”

“ผมขี้เกียจพูดหลายรอบ หนึ่งในหมู่ที่ห้องคุณนิดา อย่าช้านะ” เขมทินบอกแล้วเดินจากไป

จริมแลบลิ้นใส่ญาติหนุ่มอย่างหมั่นไส้ที่เขาไม่สนใจหล่อน ทั้งที่หล่อนแสดงความในใจอย่างเปิดเผยหลายครั้ง

“ทำไมหยิ่งนักนะ ลักวันฉันต้องทำให้นายคลานขึ้นเตียงด้วยกัน คอยดู!” เด็กสาวกล่าวมาดหมาย

เมื่อสมาชิกของบ้านสหสร้างสีมารวมตัวกันที่ห้องนอนของนางนิดาแล้ว เขมทินจึงบอกเรื่องภัสสริน ดุลยพร ที่จะมาเป็นสมาชิกใหม่ และภารกิจที่หล่อนต้องทำเพื่อกิจการและดูแลบ้านหลังนี้เป็นเวลาหนึ่งปี สร้างความไม่พอใจให้แก่จริมอย่างมาก เนื่องจากสมาชิกคนนี้จะเข้ามามีอำนาจสูงอีกคน นอกเหนือจากนางพรหมนัสและนางนิดา

“ถ้าเราต้องจ่ายค่าจ้าง ทำไมฉันต้องเชื่อฟังเธอด้วย นั่นเป็นลูกจ้างนะ” จริมโต้เสียงขุ่น

เขมทินตอบด้วยสีหน้าขีมิว่า “การดูแลบ้านและสมาชิกในบ้านเป็นหน้าที่ของคุณภัสสริน ดังนั้นเธอต้องเชื่อฟังคุณภัสสรินในฐานะผู้ใหญ่คนหนึ่งของบ้าน”

“ถ้าเธอสอนให้ทำร้ายคุณป้ากับพินิตาล่ะ”

“เธอไม่ทำแบบนั้นแน่”

จริมยกไหล่ “คุณรับประกันให้คนอื่นได้หรือ”

“ผมเชื่อใจคุณภัสสรินว่าจะดูแลสมาชิกในบ้านให้ปลอดภัยได้”

จริมหันไปทางนางพรหมนัสแล้วถามว่า “คุณป้ายอมให้ผู้หญิงจากที่ไหนก็ไม่รู้มาใช้อำนาจในบ้านอีกคนหรือคะ”

เขมทินเห็นมารดาถอนใจ ก่อนที่นางพรหมนัสจะพูดว่า “ตราบดีที่ภัสสรินทำงานในขอบเขตการจ้างงานของเรา เราก็ต้องให้เกียรติเธอ ดังนั้นจริมต้องเชื่อฟังคำสอนที่ดี ถ้าวันใดพบสิ่งไม่ดี ฉันจะใช้สิทธิ์ของนายจ้างไล่ออกเอง”

จริมเบ้าปากแล้วหันไปมองจาริตซึ่งนั่งฟังอยู่ “เธอเห็นด้วยที่จะมีคนมาลั้งเพิ่มอีกคนรี จุน”

“ผม...” เด็กชายเหลียวมองมารดาซึ่งนอนบนเตียงแล้วส่งยิ้มให้ “...แม่บอกว่าเธอจะไม่ให้ใครรังแกพวกเรา ผมเชื่อแม่ครับ”

จริมผุดลุกขึ้นยืนอย่างซัดเคื่องใจ “ทุกคนคิดบ๊อะไร ถึงยอมยกบ้านให้คนนอกมาคุมแบบนี้!”

“พี่หวังว่าจริมจะให้ความร่วมมือกับผู้ดูแลบ้าน เพราะถ้าทำให้เกิดเรื่องร้ายแรงก็อาจต้องถูกส่งกลับบ้านต่างจังหวัดนะ”

“พูดเล่นหรือเปล่า” หล่อนจ้องพี่สาวเซมมิ่ง

“เราหวังว่าภัสสรินจะเปลี่ยนเธอให้มีชีวิตที่ดีขึ้น หลังจากที่พี่ทำไม่ได้”

จริมเชิดหน้าแล้วเดินกระแทกเท้าออกไป นางนิตาถอนใจหนักหน่วง “ฉันหวังจริงๆ ว่าภัสสรินจะสอนเด็กคนนั้นให้เดินถูกทางก่อนจะสายเกินไป”

“ถ้าผู้หญิงคนนั้นรังแกนิตากับลูก แม่ไม่ยอมทนแน่” นางพรหมนัสบอกเน้นเสียง แล้วเรียกให้พี่เลี้ยงเซ็นเก้าอี้รถเข็นกลับห้องพัก

นางนิตาเห็นสีหน้าไม่สบายใจของเซมทินจึงปลอบใจว่า “คุณแม่เครียดและระแวงที่ผู้หญิงคนนั้นจะเข้ามาอยู่ร่วมบ้านหลังนี้ แต่ฉันว่าเวลาจะช่วยทุกคนได้”

“คุณไม่รังเกียจภัสสรินแน่หรือ”

นางนิตายิ้มพลางส่ายหน้า “ฉันอยากพบผู้หญิงที่ครองหัวใจของบัลลพมาเกือบเจ็ดปีจริงๆ ค่ะ”

“ผมขอโทษด้วย แต่ผมจำเป็นต้องหาคนที่วางใจได้และเข้มแข็งพอจะปกป้องทุกชีวิตในบ้านหลังนี้ เพราะผมไม่มีความสามารถมากพอ”

“คุณทำดีที่สุดแล้ว คุณแม่และฉันต่างก็เข้าใจดี อย่าคิดโทษตัวเองเลยล่ะ”

นางนิตาบอกแล้วหันไปบอกลูกชายว่า “ลูกต้องทำตัวดีๆ อย่าดื้อกับคุณภัสสรินนะ จุน”

“ครับแม่” เด็กชายตอบรับ แล้วหันไปสนใจของเล่นตัวต่อบนพื้นอีกครั้ง

“พรุ่งนี้เราจะรู้ว่าเธอเป็นคนอย่างไรกันแน่” นางนิตาบอกแล้วหลับตาลง เซมทินเดินออกจากห้องนั้น ปล่อยให้สองแม่ลูกอยู่กันตามลำพัง ปาก

พึมพำขณะเดินกลับห้องพักว่า “ถ้าภัสสรินคิดแก้แค้น ผมจะไม่ปล่อยให้เธอทำร้ายพวกเขาแน่”

เช้าวันต่อมา ขณะนั่งอ่านรายงานและบัญชีลูกค้าของบริษัทบริหารเงินทุนเอ็มกูด พลินก็สะดุดตากับแฟ้มของกู้เงินของห้างสรรพสินค้าพันแสง จึงเปิดอ่านลักพักใหญ่ แล้วเรียกพนักงานที่ดูแลลูกค้าบัญชีนี้

“ลูกค้าของกู้โดยเอาหุ้นของห้างพันแสงมาค้ำประกัน ทำไมถึงไม่อนุมัติ” พลินถาม

พนักงานสาวทบทวนความคิดเล็กน้อยก่อนตอบว่า “ตอนหลังลูกค้าขอเวลาจัดการเรื่องหุ้นในบริษัทและขอแก้ไขวัตถุประสงค์ในการกู้เงินให้กว้างขึ้น ทางเราจึงต้องพิจารณาอีกครั้งค่ะ”

“ผมจะดูแลบัญชีนี้เอง คุณนัดลูกค้ามาคุยได้”

“ได้ค่ะ”

เมื่อพนักงานสาวเดินจากไป พลินก็ยิ้มสบายใจที่แผนแก้แค้นอดีตคนรัก เริ่มขึ้นได้อย่างไม่คาดคิด ญาติของบัลลพ สหัสรังสี ซึ่งดูแลธุรกิจของครอบครัวนี้ กำลังคิดกอบโกยผลประโยชน์ให้ตัวเอง ดังนั้นเขาจะช่วยเหลือให้กิจการนี้ล่มสลายเร็วขึ้น แล้วเข้าไปพานิตามาอยู่กับเขา

หลังจากพลินพูดคุยกับสุนัย ผู้จัดการห้างพันแสง จนตกลงกันเรื่องที่พลินจะซื้อหุ้นได้ สุนัยก็เดินทางมาพบนางพรมนัส พี่สาวของเขาทันที

“ถ้าไม่ได้เงินมาหมุนเวียนเร็วที่สุด เซ็คของห้างต้องตั้งแน่ ผมติดต่อแหล่งเงินกู้ไว้แล้ว ขอแค่พี่เซ็นอนุญาตให้ใช้หุ้นของพี่ค้ำประกันเงินกู้ และแบ่งขายบางส่วนให้คนที่สนใจ ห้างก็จะรอดพันวิฤตได้”

“ฉันต้องการเวลาพิจารณาข้อเสนอก่อน” นางพรมนัสบอกด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียด

“เราอนานไม่ได้” สุนัยเร่งเร้า พยายามระงับอารมณ์หงุดหงิดไว้

“ฉันรู้ว่าเธอเหนื่อยที่ต้องดูแลธุรกิจแทนฉัน แต่เรื่องใช้หุ้นห้างพันแสงไป

ทำแบบนั้นมันเสี่ยง ฉันต้องขอเวลาคิดให้มาก”

“เราขาดเงินหมุนเวียน ถ้าปล่อยยี่ให้ถึงขั้นไม่มีเงินเดือนจ่าย เราต้องเสียชื่อเสียงแน่” สุนัยบอกพลางนึกบางอย่างได้ “ฉันเอาเงินของร้านสลักทองมาใช้ก่อนได้ไหม อันที่จริงที่น่าจะให้ผมเข้าไปดูแลร้านสลักทองได้แล้วนะ พี่จะได้ไม่เหนียว”

นางพรหมนัสมองน้องชายนิ่งก่อนจะส่ายหน้าปฏิเสธ “ร้านสลักทองเป็นของที่พ่อแม่สร้างมา และท่านกำชับไม่ให้ยกย้ายถ่ายเทเงินไปใช้ในกิจการอื่น ชื่อเสียงเราอยู่ที่ร้าน ฉันไม่ยอมผิดคำพูดกับพ่อแม่”

สุนัยอึ้งยามที่พี่สาวเอ่ยถึงบิดามารดาซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับเขา เนื่องจากเขาเป็นลูกติดตามจากมารดาเลี้ยงของนางพรหมนัส

“พี่ไม่คิดช่วยรักษาห้างพันแสงที่กำลังจะเจ๊งงั้นรี”

“พี่กำลังแก้ไข้ปัญหาของห้าง แต่จะไม่ยอมให้นำร้านสลักทองมายุ่งเกี่ยวด้วย”

“พี่มีปัญญาแก้ไข้ใง” สุนัยถามเยาะหยัน

“สมาชิกสหสร้างสีกำลังพยายามแก้ไข้ปัญหานี้!” นางพรหมนัสเอ่ยเน้นเสียงแววตาจริงจัง

“พี่ไม่ยอมปล่อยหุ้นมาช่วยห้าง ผมคงต้องปล่อยยี่ให้มันเจ๊ง”

“ฉันต้องการเวลาคิดเท่านั้น เจ้าของเงินร้อนใจที่ไม่ได้ปล่อยเงินให้เธองงั้นรี”

คำพูดขยอกย้อนแทงใจของพี่สาวทำให้สุนัยสะอึกอึ้ง แล้วแกลังทำท่าฮึดฮัดกลบเกลื่อนสายตาข้อใจของนางพรหมนัส

“ผมต้องการคำตอบไปบอกเขาเร็วที่สุด ที่ทำไปก็เพื่อรักษาห้างพันแสงไว้ นะครับ”

เสียงเคาะประตูห้องดังซัดจิ้งหะการสนทนาของทั้งสอง ทำให้นางพรหมนัสโล่งใจที่หลุดพ้นจากการบีบคั้นของน้องชายไปได้ ขณะที่เขมทินเดินเข้ามาในห้อง เขาก็ปรายตามองสุนัย

“คุณภัสสรินมาแล้วครับ”

“ใคร” สุนัยสงสัย

นางพรมณ์สลดใจ “ฉันจ้างคนมาปรับปรุงธุรกิจและดูแลบ้าน เขมพาเธอมาที่ห้องนี้ได้”

เขมทินรับคำแล้วเดินออกจากห้อง สุนัยถามเอาเรื่องทันทีว่า “ทำไมที่ไม่ปรึกษาผมก่อน”

“ฉันได้ยื่นเธอไปเรื่องปัญหาหนี้สินและการขาดทุนของห้างมานานแล้วเลยคิดว่าถ้ามีผู้เชี่ยวชาญมาช่วยดูอีกคนอาจมองเห็นทางแก้ไขชัดเจนขึ้น”

“ที่ถึงได้ไม่ยอมให้คำตอบผมทันทีงั้นลี”

“ภัสสรินปรับปรุงธุรกิจที่ประสบปัญหาด้านการเงินมาก่อน เธอน่าจะให้คำปรึกษาแก่ฉันได้”

“พี่ไม่เชื่อใจผมรี”

“ฉันแค่อยากได้ความเห็นอีกมุมมองหนึ่งเท่านั้น เราช่วยกันฟื้นฟูให้ห้างฟื้นแสงต่างหาก”

เสียงฝีเท้าทำให้ทั้งสองหันไปมองผู้มาเยือน ซึ่งเป็นหญิงสาวร่างสูงในชุดสูทสีเข้มแลดูสง่างาม ริมฝีปากของหล่อนยิ้มยิ้มให้นางพรมณ์กับสุนัย

“ฉัน ภัสสริน ดุลยพร ค่ะ” หล่อนแนะนำตัว พลังยกมือไหว้ผู้ใหญ่อันทั้งสอง

สุนัยรู้สึกคุ้นชื่อของหญิงแปลกหน้าคนนี้ ลึกครู่จึงจำได้ว่าเคยอ่านข่าวที่หล่อนเปิดแถลงผลงานบริหารบริษัทซึ่งฟื้นสภาพการฟื้นฟูกิจการและสร้างผลกำไรสองปีติดต่อกันเมื่อหลายวันก่อน

“ยินดีที่ได้พบเธอนะ” นางพรมณ์กล่าว ดวงตามองสำรวจหญิงสาว “เธอจะย้ายเข้ามาอยู่ในวันนี้เลยไหม”

“ผมพาเธอแวะไปดูห้องพักก่อนมาพบแม่แล้วครับ” เขมทินตอบ

สุนัยมองสงสัย “พี่จ้างเธอมาทำงาน ทำไมไม่ต้องให้ที่พักด้วยล่ะ”

“คุณคงเป็นคุณสุนัย น้องชายของคุณพรมณ์สินะคะ” ภัสสรินถามแววตาเยือกเย็น

“ผมเป็นผู้จัดการห้างฟื้นแสง!”

“หวังว่าต่อไปจะได้ทำงานร่วมกันด้วยดีนะคะ” หล่อนสัมผัสความรู้สึกไม่เป็นมิตรจากสายตาของชายเบื้องหน้าได้อย่างชัดเจน

“ผมกลับก่อน อย่าลืมให้คำตอบเร็วหน่อยล่ะ พี่พร” สุนัขเหินแล้วเดินออกจากห้อง ชื่อเสียงและผลงานของภัสสรินสร้างความหวั่นใจให้แก่เขาหลังทราบว่าจะต้องทำงานร่วมกัน ต่อไปนี้เขาต้องทำทุกอย่างได้ไม่สะดวกใจแน่

“เขามีฐานะอะไรหรือแม่” เขมทินถามด้วยความอยากรู้

นางพรหมนัสมองสบนัยน์ตาหญิงสาวอีกคน แล้วแย้มริมฝีปากนิทหนึ่ง

“เธอมาช่วยให้คำแนะนำแก่ฉันได้จังหวะพอดี ภัสสริน”

“ฉันอยากให้เรียกสรินเฉยๆ ค่ะ ถ้าต้องอยู่ร่วมบ้านเดียวกันจะได้ไม่น่าอึดอัด”

“ก็ได้”

“ท่านคงทราบเงื่อนไขการทำงานของฉันแล้วนะคะ” ภัสสรินเตือนในที่

นางพรหมนัสมักมีศรัทธาหนึ่ง “ฉันรู้!”

“หากฉันไม่ได้สิทธิ์ในการบริหารเต็มที งานที่รับปากไว้จะทำได้ไม่ดี ซึ่งทำลายชื่อเสียงของฉันด้วย หากเป็นแบบนี้ฉันต้องขอลาออกแน่”

ดวงตาของหญิงสูงวัยพร่าววับขึ้น “ถ้าเธอทำงานไม่ตรงกับที่รับปากไว้ฉันก็เลิกจ้างเธอได้”

“ฉันต้องปรับปรุงธุรกิจของสหสร้างสีและดูแลบ้านให้สมาชิกอยู่อย่างสงบตลอดเวลาการจ้าง ฉันพูดครบถ้วนไหมคะ”

“ครบ เธอเริ่มทำงานได้เลย” นางพรหมนัสบอกแล้วถอนใจหนัก “เมื่อกัสนี้สุนัขขอให้ฉันเอาหุ้นไปค้ำประกันเงินกู้และขายอีกส่วนหนึ่งให้คนที่อยากซื้อ เพื่อนำเงินไปหมุนเวียนในห้างพันแสง”

“ก่อนอื่นฉันต้องขอพูดเรื่องสำคัญซึ่งจะมีผลต่อการตัดสินใจเรื่องหุ้นของท่านค่ะ”

“พูดมาสิ”

“ฉันต้องการใช้สิทธิ์ในหุ้นของท่านและสมาชิกในครอบครัวนี้อย่างอิสระ!”

นางพรหมนัสนิ่งคิดหนัก ภัสสรินจึงชี้แจงว่า “ฉันไม่ได้ต้องการให้ออนสิทธิ์

แค่ขอหนังสือมอบอำนาจในการใช้สิทธิ์ในหุ้นของพวกท่านเพื่อความสะดวกในการบริหารงานเท่านั้น หวังว่าท่านจะให้ความร่วมมือด้วยนะคะ”

เขมทินมองผู้เป็นมารดาซึ่งมีสีหน้าคิดหนักโดยไม่ออกความคิดเห็น

“ถ้าเธอก่อความเสียหายให้ครอบครัวฉัน เราจะปลดเธอทันที เข้าใจนะ”

“มันเป็นสิทธิอันชอบธรรมของท่านค่ะ” หล่อนตอบเน้นเสียงแล้วยิ้มขริ้ม “ฉันทำงานตามหลักการของตัวเอง หากก่อความเสียหายจริง ท่านก็สมควรทำอยู่แล้วค่ะ”

“ฉันและนิตาจะเซ็นหนังสือมอบอำนาจให้เธอ”

ภัสสรินวางแฟ้มที่จัดเตรียมไว้บนโต๊ะพลางบอกว่า “ฉันเตรียมหนังสือมอบอำนาจมาแล้ว กรุณาอ่านข้อความให้ละเอียดแล้วค่อยเซ็นชื่อนะคะ”

“เธอทำงานเร็วดีนะ”

“มันเป็นงานที่ฉันทำมาหลายครั้งแล้ว หากลูกค้าต้องการฝ่าวิกฤตให้รอดชีวิต ก็ควรให้ความร่วมมือกับฉันอย่างเต็มที่”

นางพรหมนัสอ่านข้อความในกระดาษแผ่นนั้นอย่างละเอียดก่อนจะเซ็นชื่อโดยดี แล้วมอบให้หญิงสาวโดยไม่ทำท่าลังเลใจ

“ตอนนี้ฉันเชื่อมั่นที่จะจ้างเธอมาปรับปรุงธุรกิจ หวังว่าจะไม่ทำให้ผิดหวังนะ สริน”

“ฉันจะพยายามเต็มที่ให้คุ้มค่าจ้างแน่ค่ะ”

เขมทินส่งเช็คใบหนึ่งให้หญิงสาว “แม่เตรียมค่าจ้างหนึ่งแสนบาทสำหรับเดือนแรกให้แล้ว”

“ขอบคุณค่ะ” หล่อนตอบรับ แล้วเซ็นชื่อรับเช็คจากชายหนุ่มตามระเบียบ “มีอีกอย่างหนึ่งที่ขอเอาไว้ก่อนคือ หากอุปสรรคต่อความเจริญของห้างมาจากญาติของท่าน ฉันจะไม่ลังเลที่จะกำจัดพวกเขา และจะส่งเสริมคนที่มีประโยชน์ต่องาน ทั้งที่เป็นญาติและไม่ใช่วญาติของท่าน ขอให้เข้าใจตรงกันด้วยนะคะ”

“ฉันเข้าใจ และหวังว่าคงไม่รวมถึงญาติของเธอด้วยนะ” มารดาของเขมทินพูดย้อน

“ฉันเป็นเด็กกำพร้าและอยู่ในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า ไม่มีญาติให้ท่านต้อง

ระวางแน่ล่ะ”

นางพรมณ์สกับเขมทินนั่งงัน หลังจากภัสสรินเก็บเช็คแล้ว หล่อนก็เอ่ยว่า “ฉันจะใช้สิทธิ์ตัดสินใจเรื่องการใช้หุ้นค่าประกันครั้งนี้เอง จะมีปัญหาไหมคะ”

“ฉันมอบสิทธิ์ให้เธอ ก็ต้องเชื่อเธอสิ”

“ขอบคุณค่ะ” หล่อนตอบแล้วขอกลับไปพักผ่อนที่ห้องนอน

เมื่อเขมทินอยู่กับมารดาตามลำพัง เขาก็แปลกใจที่เห็นนางพรมณ์ยิ้ม

“แม่น่าจะเครียดกับคำพูดของคุณภัสสรินมาก ทำไม่ถึงยิ้มได้”

“แม่มองเห็นทางรอดของห้างแล้ว หวังว่าสรินจะทำสำเร็จ”

“แม่เชื่อใจเธอหรือ”

นางพรมณ์สส่ายหน้า “ตอนนี้ไม่ แม่จะดูผลงานก่อน”

“ผมคาดว่าคุณภัสสรินต้องปะทะกับน้องของแม่ แม่จะทำใจลำบากนะครับ”

ดวงตาของมารดาวาโรจน์ขึ้น “แม่เลือกจะรักษาห้างพันแสงไว้ จึงยอมให้สรินเข้ามาแก้ไขปัญหาค้างนี้ ลูกน่าจะรู้คำตอบของแม่”

จากนั้นผู้เป็นมารดาก็บอกให้เขมทินนำหนังสือมอบอำนาจอีกฉบับไปให้นางนิดาเซ็นชื่อตามเงื่อนไขของภัสสริน ดุลยพร ทำให้หล่อนได้นั่งใช้ความคิดตามลำพัง

บัดนี้บ้านสหัสสร้างสี่มีสมาชิกใหม่เพิ่มอีกคนหนึ่ง แม้จะเป็นแค่ชั่วคราวก็ตาม แต่หล่อนจะต้องเผชิญความเปลี่ยนแปลงอีกมากแน่